

V souzené věci jde o tak zv. aberratio ictus. Je to případ, kde pachatel, chtěje spáchat trestný čin na určité osobě, skutečně proti ní činnost svou namířil, ale náhodou místo této osoby nebo vedle ní zasáhl osobu třetí. Činnost pachatelova čelí tu jen proti té osobě, na které chce pachatel spáchat trestný čin, nikoli však proti osobě skutečně zasažené (srv. Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 62). V takovém případě stanoví § 134 tr. z. výjimku z pravidla, že zločinný skutek a úmysl musí souhlasiti, a prohlašuje vinným vraždou i toho, kdo jedná proti člověku v obmyslu, aby ho usmrtil, takovým způsobem, že z toho nastane smrt jeho nebo člověka jiného. Z toho plyne, že pro dosah zločinu vraždy lze i v případě aberratio ictus přičítati k vině jen jeden zločin, a to zločin vraždy dokonané. Totéž platí i pro souzený případ, třebaže prvou částí zločinné činnosti pachatelovy byla poraněna i A.; neboť výrokem porotců bylo zjištěno, že vražedný úmysl obžalovaného čelil jen proti A. a že celé jednání obžalovaného — časově i místně — bylo výsledkem a provedením jednoho a téhož zločinného rozhodnutí, takže jednání to nutno považovati za čin jednotný. Za tohoto stavu věci není přípustno, aby onen jednotný zlý úmysl byl obžalovanému přičítán dvakrát k tíži, jak neprávem činí napadený rozsudek. Znění rozsudku odpovídalo by stavu, kde obžalovaný zamýšlel zavraždit A. dvakrát, kdežto v souzeném případě šlo, jak uvedeno, o jednání vzešlé jen z jediného zločinného rozhodnutí obžalovaného. Není proto přípustno přičítati obžalovanému, pokud jde o A., pokus vraždy a, pokud jde o B., dokonanou vraždu (srv. též rozh. býv. nejvyššího soudu víd. č. 35 a 461 víd. sb.).

Bylo proto rozsudek v uvedeném směru zrušiti jako zmatečný a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6068.

Za poškozeného v smysle § 13, odst. 6 tr. p. možno považovať len toho, záujem ktorého — chránený trestným ustanovením — bol trestným činom porušený alebo ohrozený, alebo kto akýkoľvek svoj záujem odvodzuje z porušenia alebo ohrozenia práve onoho trestným ustanovením chráneného záujmu.

Poškodeným s hľadiska činu trestného podľa § 310 tr. zák. nie je ten, kto odvodzuje svoje právo z poškodenia hnuiteľnej veci.

(Rozh. zo dňa 14. decembra 1937, Zm III 537/37.)

Obžalovaný A., šofér z povolania, išiel so svojim autom pri predchádzaní v jeho smere sa pohybujúceho povozu rýchlosťou 50 km za hodinu tak neopatrne, že sa srazil s protiídúcim motocyklom, riadeným osobou O. a patriacim osobe N. Pri srážke utrpel ťažké poškodenie tela P., ktorý sedel v prívesnom vozíku motocykla. Motocykel bol srážkou značne poškodený a jeho vlastník N. sa prihlásil ako súkromný

účastník k trestnému pokračovaniu, žiadajúc titulom náhrady škody za poškodenie motocykla čiastku 5.500 Kč. Súd prvej stolice uznal obžalovaného A. vinným prečinom ťažkého poškodenia na tele podľa § 310, odst. 2 tr. zák., naproti tomu odvolací súd ho sprostil obžaloby. Proti tomuto rozsudku podali zmätočné sťažnosti poškodení N., O. a P.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť N. odmietol ako podanú osobou neoprávnenou.

Z d ô v o d o v:

Ing. N. prihlásil sa k trestnému pokračovaniu proti obžalovanému A. ako poškodená strana, žiadal ako súkromný účastník potrestanie obžalovaného a jeho odsúdenie na náhradu škody 5.500 Kč s prisl. z dôvodu poškodenia svojho motocykla, riadeného v dobe činu poškodeným O.

Podľa § 13, odst. 6 tr. p. je poškodený ten, ktorého akékoľvek právo bolo poškodené alebo ohrozované spáchaným alebo pokuseným trestným činom.

Podľa tohoto ustanovenia je možné považovať za poškodeného v smysle zákona len toho, záujem ktorého, chránený trestným ustanovením, bol trestným činom porušený alebo ohrozený, alebo kto akýkoľvek svoj záujem odvodzuje z porušenia alebo ohrozenia práve onoho trestným ustanovením chráneného záujmu.

V súdenom prípade ide o dvojnásobný prečin podľa § 310, odst. 2 tr. z. Podľa tohoto ustanovenia zákona je predmetom zákonnej ochrany telo alebo zdravie človeka ako právny statok: preto v smysle § 13, odst. 6 tr. p. treba považovať za poškodeného v smysle ustanovenia § 310, odst. 2 tr. z. každého, ktorého akékoľvek právo porušením alebo ohrozením tela alebo zdravia bolo dotknuté.

Obžalovanému A. sa kladie za vinu, že svojou nedbalosťou zaviniť ťažké poškodenie na tele O. a P.

Ing. N. neodvodzuje svoje právo ako náhradného súkromného žalobcu z poškodenia zdravia O. a P., ale z toho, že bol poškodený jeho motocykel, riadený O-om, a že mu týmto poškodením motocykla vznikla škoda. Podľa toho táto škoda — teda toto porušenie práva — nie je následkom poškodenia zdravia O. a P.

Obžalovaný svojím trestným činom, t. j. poškodením zdravia O. a P., neporušil právo ing. N. na ochranu movitej veci. Poškodenie movitej veci nespadá pod ustanovenie § 310, odst. 2 tr. z., porušenie ktorého sa kladie obžalovanému A. za vinu.

Nebolo tedy trestným činom obžalovaného A. porušené žiadne právo ing. N. a nemožno preto ing. N. považovať za poškodeného v smysle § 13, odst. 6 tr. p.

Podľa § 383, III, čís. 2 b) tr. p., § 31, odst. 1 por. nov. môže poškodený proti sprostujúcemu rozsudku podať zmätočnú sťažnosť, keď ju nepodal žalobca. Nakoľko ing. N. nie je poškodený v smysle zákona, je jeho zmätočná sťažnosť podaná od osoby neoprávnenej a bola preto podľa § 434, odst. 3 tr. p. odmietnutá.